

[A. Johansen.]

skal begynde at praktisere i Arbejdsanvisningen, dels under Hensyn til Arbejdsanvisningsspørgsmaalet som Helhed vil jeg tillade mig et Par særlige Bemærkninger.

Al Arbejdsanvisning maa efter min Mening foregaa paa dette ene Grundlag, der ogsaa er anerkendt gennem Tiderne, at det gælder om at anvise den rigtige Mand til den rigtige Plads. Det bør alene være bestemmende for enhver Arbejdsanvisning. Der kan vel opstaa Situationer, hvor Kraevne skærpes; det hænder f. Eks. under visse Forhold, at man maa tvinge eller presse gifte Folk til at flytte andetsteds hen, selv om deres Vilkaar paa denne Maade forringes væsentligt, men en heldig Løsning maa hvile paa det Hovedgrundlag: Den rigtige Mand paa den rigtige Plads. Og selv om man nu ved Loven opnaar at kunne lægge et stærkere Pres paa visse Dele af den ledige Arbejdskraft — jeg vil gerne fremhæve, at over for Begrebet Arbejdsuvilje kender jeg ikke til Skaansel —, saa maa det paa den anden Side ikke føre til, at daarlige Arbejdsgivere i Ly af denne Lov skal kunne tiltvinge sig den bedst kvalificerede Arbejdskraft. Det vil ved en nærmere Undersøgelse i meget betydeligt Omfang vise sig, at de Klager, som fremkommer over Vanskelighed ved at faa Arbejdskraft, stammer fra Arbejdssteder, der byder de ringeste Arbejdsvilkaar, medens de gode Arbejdssteder sjældent eller aldrig mangler Arbejdskraft, naar da ikke usædvanlig gunstige Konjunkturer er Skyld deri, og det kan efter min Mening ikke være Lovgivningsmagtens Opgave at indføre saadanne Forhold, at Anvisningen kan bruges som Støtte for den mindre gode Del af Erhvervet. En saadan Udvikling vil ikke alene være til Skade for Arbejdernes Lærelyst, men ogsaa i høj Grad være til Skade for de Arbejdsgivere, hvis Virksomheder hviler paa sunde Forretningsprincipper, og som derfor ogsaa er villige til at vurdere og anerkende Værdien af den kvalificerede Arbejdskraft. At gøre Loven til et Redskab for daarligt betalende eller slet ikke betalende Arbejdsgivere vil efter min Opfattelse være til Skade for det sunde Erhvervsliv.

Jeg udtaler derfor Forventningen om, at Loven vil blive praktiseret paa en saavel for den sunde Forretning som for den dygtige Arbejder forsvarlig Maade, og idet jeg efter Socialministerens fyldestgørende Redegørelse for Lovforslaget ikke ønsker at komme ind paa dets Enkeltheder, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse.

Rahbek: Det her foreliggende Lovforslag tilsigter at modvirke det Misforhold, der har eksisteret i vore Arbejdsforhold: Mangel paa Arbejdskraft i Landbruget samtidig med den store Ledighed i andre Erhverv. Jeg skal slet ikke ved denne Lejlighed komme ind paa Aarsagerne til, at dette Misforhold har været til Stede, og jeg skal heller ikke følge den højtærede Minister i en Diskussion om, hvem der har Ansvaret herfor. Jeg tror, at alle — og det ser jeg ogsaa et Bevis for i det Forslag, der nu er fremsat — ser og indrømmer, at der har været et Misforhold her. Jeg vil derfor udtale min Tilfredshed med, at der nu med Tilslutning fra alle Sider tages fat paa Opgavens Løsning. Om saa de foreslaede Bestemmelser vil vise sig at være effektive nok, ja, derom kan der være delte Meninger, men jeg forstaar jo af de meget indgaaende Forhandlinger, der har fundet Sted om dette Spørgsmaal i det andet høje Ting, at med det her foreliggende er det muliges Maksimum naaet paa dette Omraade. Jeg skal derfor ikke beskæftige mig meget med Enkeltheder i Lovforslaget. Der er dog et Par Ting, som jeg gerne vil knytte nogle Bemærkninger til.

Under Behandlingen af Lovforslaget i det andet høje Ting er der jo gennemført forskellige Ændringer i Forslaget, bl. a. den, som den højtærede Minister nævnte, hvorefter der ogsaa bliver nedsat Udvalg i de Byer, hvor der ikke i Forvejen findes offentlige Arbejdsanvisningskontorer. Jeg finder, at denne Bestemmelse er rigtig. Hvis der inde i Byerne findes Folk, som har Betingelser for at kunne udføre Landbrugsarbejde, gælder det om at faa dem ud, hvor Arbejdsmulighederne findes, og det i ganske særlig Grad — deri er jeg enig med den højtærede Minister —, hvis det drejer sig om Ikke-Forsørgere. Jeg tror heller ikke, at der er nogen, som finder det rimeligt, at disse ved at flytte til Byerne skulde kunne indrette sig paa at leve af Understøttelse af forskellig Art.

Der er ligeledes under Behandlingen i Folketinget gennemført forskellige Ændringer i Lovforslagets § 5, der efter min Mening er Hovedbestemmelsen i Lovforslaget. Det er den Paragraf, der omhandler Ikke-Forsørgeres Pligt til at modtage anvist Arbejde. Der er her sket det, at 25 Aars Aldersgrænsen er blevet slettet. Det kan jeg erklære mig fuldstændig enig i. Jeg synes ikke, at det, at en ung Mand eller ung Kvinde er fyldt 25 Aar, skulde berettige dem til at indtage en Særstilling. Derimod er jeg villig til at indrømme, at hvis ved-